

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.836 van 13 december 2011
in de zaak A. 198.260/XIV-32.580**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maurice Mandelblat
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 A. Reyerslaan 41 bus 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 november 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 49.601 van 14 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6340 van 22 december 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maurice Mandelblat, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient in de loop van 2009 een aanvraag tot vestiging in op grond van haar huwelijk met de genaamde XXX. Deze laatste ontvangt op 24 juli 2009 een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 23 juli 2009 in hoofde van de verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt haar 12 juli 2010 ter kennis gebracht.

Op 16 juli 2010 stelt de verzoekster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 14 oktober 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “de bewijskracht van de akten in de zin van artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek” op. Zij licht dit als volgt toe:

“Het aangevochten arrest werd o.a. als volgt gemotiveerd: (stuk 1)

"Uit de stukken van het dossier blijkt dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeksters' echtgenoot, die voorheen een tot vestiging gemachtigde vreemdeling was. Nu aan zijn verblijfsrecht een einde is gesteld, is verzoekster zelf geen familielid meer van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in België te vestigen en voldoet zij inderdaad niet meer aan de voorwaarden van art. 10 § 1 van de Vreemdelingenwet."

Welnu, uit het administratief dossier blijkt dat op het moment van het nemen van de beslissing t.o.v. verzoekster op 23/07/2009 er nog geen einde was gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot, vermits dit pas de volgende dag, nl. op 24/07/2009, gebeurde.

Immers in het administratief dossier bevinden zich twee brieven van de DVZ aan de burgemeester van de bevoegde gemeente, enerzijds die van 23/07/2009 met een bijlage 14 ter voor verzoekster, anderzijds die van 24/07/2009 met een bijlage 21 betreffende de echtgenoot van verzoekster.

Aldus heeft de eerste rechter een verkeerde toedracht gegeven aan deze stukken voorhanden in het administratief dossier waarnaar hij verwijst, zodat zijn motieven niet verenigbaar zijn met de stukken waarnaar wordt verwezen, en miskent hij de bewijskracht ervan, wat een kennelijke schending uitmaakt zowel van art. 149 van de grondwet als art. 39/65 van de Vreemdelingenwet.

Zulke interpretatie is des te meer vatbaar voor kritiek, nu blijkt uit de laatste bladzijde van het aangevochten arrest dat de eerste rechter zelf wel degelijk op de hoogte was van deze informatie die vervat was in het administratief dossier.

Het al dan niet nieuw zijn van het aangevoerde middel ter zitting is irrelevant, nu dit niet wegneemt dat de anterioriteit van de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster ten opzichte van haar echtgenoot uitdrukkelijk te vinden was in het administratief dossier, zodat het de eerste rechter verboden was te stellen dat uit het administratief dossier bleek dat pas een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van verzoekster nadat een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot, terwijl uit de stukken van het administratief dossier juist het omgekeerde blijkt.

Immers, ten tijde van het nemen van de aangeklaagde administratieve akte op 23/07/2009, voldeed verzoekster wel aan de voorwaarden van artikel 10 § 1 van de Vreemdelingenwet, en dit in tegenstelling tot hetgeen door de eerste rechter vastgesteld werd.

Aldus heeft de eerste rechter een interpretatie van stukken uit het administratief dossier gedaan die niet verenigbaar is met diens inhoud.

Zo doende berust het bestreden arrest op een niet adequate motivatie en op een kennelijk verkeerde appreciatie in rechte.”

5. De verzoekster herhaalt het middel in de memorie van wederantwoord en voegt er het volgende aan toe:

“Tegenpartij stelt dat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen bij gebreke aan een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden.

Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat deze zienswijze niet gedeeld werd door de Voorzitter van de 14de kamer, die bij beschikking van 22/12/2010 het beroep toelaatbaar verklaarde, waaruit dus wel net het tegenovergestelde blijkt van wat verwerende partij onterecht stelt.

Verder maakt tegenpartij een foutieve analyse van het beroep, nu het beroep uiteraard geen schending van art. 39/60 van de Vreemdelingenwet aanhaalt, doch wel van art. 39/65 van de Vreemdelingenwet en art. 149 van de Grondwet, daar het arrest een verkeerde interpretatie geeft van de in het bundel aanwezige stukken, ongeacht het al dan niet opwerpen van een nieuw motief ter zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster herhaalt de door haar ontwikkelde toelichting in haar cassatieverzoek.”.

Beoordeling

6. Het enige middel heeft betrekking op de kwestie dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 23 juli 2009 zou zijn gesteund op een beslissing die op dat ogenblik nog niet was genomen, namelijk de beslissing in hoofde van de echtgenoot van de verzoekster van 24 juli 2009. De verzoekster had dit voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het eerst op de terechtzitting aangevoerd, doch in het bestreden arrest is het middel niet-ontvankelijk bevonden op grond van de volgende motivering:

“De advocaat van de verzoekende partij voert aan dat hij dit middel niet vroeger kon aanvoeren omdat deze gegevens pas blijken uit het administratief dossier. De Raad merkt op dat deze informatie eveneens vermeld wordt in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2010, dat betrekking heeft op verzoek(st)ers echtgenoot, dat ter kennis werd gebracht aan de raadsman van verzoekster in de loop van mei 2010 en waartegen verzoeksters echtgenoot met dezelfde raadsman een cassatieberoep heeft ingesteld, waarnaar verwezen wordt in de repliekmemorie in deze zaak en waarvan de toelaatbaarverklaring bij de repliekmemorie gevoegd werd. Nu verzoekster in het verzoekschrift zelf verwijst naar het arrest van de Raad genomen in hoofde van haar echtgenoot, kan de advocaat van verzoekster niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de inhoud van dit arrest, waaronder eveneens de feitenuitenzetting valt waarin vermeld wordt dat de beslissing van de echtgenoot dateert van 24 juli 2009 en die van verzoekster van 23 juli 2009.

De nodige gegevens waren reeds bekend, dit middel kon reeds in het verzoekschrift aangevoerd worden.”.

De vaststelling van de feiten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter. Als administratieve cassatierechter kan de Raad van State enkel nagaan of daaruit geen onjuiste juridische gevolgen zijn afgeleid. Te dezen is in het bestreden arrest vastgesteld dat de verzoekster reeds bij het indienen van het annulatieberoep op de hoogte was van het feit dat de beslissing in haren hoofde de dag vóór de beslissing in hoofde van haar echtgenoot was genomen. Het voor het eerst op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel kon derhalve als nieuw en niet-ontvankelijk worden beoordeeld. Om dezelfde reden kan het niet voor het eerst in cassatie worden opgeworpen. Het enige middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen